

Ecological Knowledge and Nature Worship in Tamil Culture: An Indian Knowledge Systems (IKS) Perspective

Dr. S. Manimekalai*,

Assistant professor in Tamil (SF)

Vellalar College For Women, Thindal, Erode -12

Email: manimekalai98042@gmail.com.

Dr.V.C. Srinivasan¹,

Administrative Officer,

Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode.

Email: srvc2345@gmail.com, Orcid Id: <https://orcid.org/0009-0008-9926-7982>

Dr. A. Lakshmi Duttai²,

Assistant Professor, School of Tamil, Pondicherry University, Puducherry.

Email: lakshmi.duttai@pondiuni.ac.in.

*Corresponding Author: Dr. S. Manimekalai, Email: manimekalai98042@gmail.com,

ABSTRACT

The lifestyle traditions of the Tamils are inherently formed as an integral part of nature. From Sangam literature to subsequent Saivite, Vaishnavite, and folk texts, the prevailing concept is that human life and the environment are inseparable. Here, ecological knowledge is not merely a utilitarian science; it is a shared knowledge acquired through a divine and spiritual relationship. This foundational principle of the Indian Knowledge System (IKS) is deeply rooted in Tamil culture.

In Tamil tradition, the five elements—Land (Earth), Water, Fire, Air, and Sky—along with natural components such as mountains, trees, rivers, animals, and birds, are elevated as powers worthy of worship. The Ainthinai (five eco-regions)—Kurinji, Mullai, Marutham, Neithal, and Paalai—are based on specific ecological systems. The deities of these regions—Murugan, Maayon, Indhiran, Varunan, and Kotravai—are personifications of natural forces.

Practices such as naming a tree 'Kali' and worshipping it, placing horse and elephant statues in Ayyanar shrines, maintaining Naga (serpent) icons at river ghats, and considering the Vanni (*Prosopis cineraria*) tree as sacred are all external manifestations of nature worship. Such worship mandated a code of conservation within society. It transformed the protection of forests, water bodies, soil, and animals into a social and spiritual duty. Sacred Groves (Kovil Kaadugal) and sacred gardens served as traditional methods for preserving biodiversity.

Therefore, Tamil ecological knowledge and nature worship acted as two sides of the same coin, reinforcing each other. In the face of modern environmental degradation, this traditional knowledge system possesses the potential to provide vital solutions by reclaiming the ethics and values of our relationship with nature.

Key words: Tamil Culture, Ecological Knowledge, Nature Worship, Indian Knowledge System (IKS), Traditional Knowledge.

Sepecial Issue

Editor:

Dr.V.C. Srinivasan,

Administrative

Officer,

Nandha Arts and

Science College

(Autonomous), Erode.

Email:

srvc2345@gmail.com

Orcid:

[https://orcid.org/0009-](https://orcid.org/0009-0008-9926-7982)

[0008-9926-7982](https://orcid.org/0009-0008-9926-7982)

Journal Homepage: <https://tamilmanam.in/journal/>

This is an open access article under the License Creative Commons Attribution 4.0 International License

<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

தமிழ் பண்பாட்டில் சுற்றுச்சூழல் அறிவும் இயற்கை வழிபாடும்: இந்திய அறிவு மரபுநோக்கு

* முனைவர் சா. மணிமேகலை, உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை(சுயநிதிக் பிரிவு),

வேளாளர் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திண்டிவனம், ஈரோடு - 12

¹முனைவர் வி.சி. சீனிவாசன், நிர்வாக அதிகாரி,

நந்தா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), ஈரோடு.

²முனைவர் அ. லட்சுமி துத்தாய், உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,

புதுச்சேரி பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி.

சுருக்கம் (Abstract)

தமிழரின் வாழ்வியல் மரபு இயற்கையின் அங்கமாகவே அமைந்திருக்கிறது. சங்க இலக்கியம் தொடங்கி, பின்னைய சைவ, வைணவ, நாட்டுப்புற நூல்கள் வரை, மனித வாழ்வும் சுற்றுச்சூழலும் பிரிக்க முடியாதவை என்னும் கருத்தே வெளிப்படுகின்றது. இங்கு சுற்றுச்சூழல் அறிவு என்பது வெறும் பயனுறு அறிவியல் மட்டுமல்ல; அது ஒரு தெய்வீகமான, ஆன்மீகமான உறவின் வழியாகப் பெறப்படும் பகிர்வு அறிவாகும். இந்திய அறிவு மரபின் (IKS) இந்த அடித்தளக் கோட்பாடுதான் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் நன்கு வேரூன்றியுள்ளது. தமிழ் மரபில் நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம் ஆகிய ஐம்பூதங்களும், மலை, மரம், நதி, விலங்கு, பறவை போன்ற இயற்கையின் கூறுகள் அனைத்தும் வழிபாட்டுக்குரிய சக்திகளாக உயர்த்தப்படுகின்றன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்திணைகள் குறிப்பிட்ட சுற்றுச்சூழல் அமைப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அத்திணைகளின் தெய்வங்களாக முருகன், மாயோன், இந்திரன், வருணன், கொற்றவை ஆகியோர் இயற்கைச் சக்திகளின் வடிவங்களே. மரத்திற்கு 'காளி' என்று பெயர் சூட்டி வணங்கும் 'காளி கோயில்' மரபு, 'அய்யனார்' சன்னதிகளில் குதிரை, யானை உருவங்கள், 'நாகப்' படித்துறைகள், 'வன்னி' மரத்தைத் தெய்வமாகக் கருதுதல் ஆகிய நடைமுறைகள் அனைத்தும் இயற்கை வழிபாட்டின் புறவெளித் தோற்றங்களாகும். இத்தகைய வழிபாடு, சமூகத்தில் ஒரு பேணும் நெறிமுறையை விதித்தது. காடு, நீர்நிலை, மண், விலங்குகள் ஆகியவற்றைக் காப்பதை ஒரு சமூகக் கடமையாகவும், ஆன்மீகக் கடப்பாடாகவும் மாற்றியது. புனிதத் தோட்டங்கள், புனிதக் காடுகள் என்பவை உயிரியல் பல்வகைமையைப் பாதுகாக்கும் பாரம்பரிய முறைகளாக இருந்தன.

எனவே, தமிழரின் சுற்றுச்சூழல் அறிவும் இயற்கை வழிபாடும் ஒன்றையொன்று வலுப்படுத்தும் இரு முகங்களாக அமைந்தன. இன்றைய சுற்றுச்சூழல் மோசமடைவுக்கு, இயற்கையோடான இந்த உறவாட்ட நெறியையும், மதிப்பீட்டையும் மீட்டெடுப்பதில் இந்தப் பாரம்பரிய அறிவு மரபு முக்கியமான தீர்வுகளை வழங்கும் திறனுடையது.

முக்கியசொற்கள்: தமிழ்பண்பாடு, சுற்றுச்சூழல்அறிவு, இயற்கைவழிபாடு, இந்தியஅறிவுமரபு, பாரம்பரியஅறிவு

1. முன்னுரை

நவீன உலகம் முழுவதும் சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடுகள் பரவி, மனித வாழ்வின் அடித்தளமே அதிர்வுறும் இக்காலத்தில், பழமையான பண்பாடுகளில் பதிந்திருந்த சுற்றுச்சூழல் பாரம்பரிய அறிவு

மீளாய்வுக்கு உள்ளாகிறது. இத்தேட்டத்தில், இயற்கையுடன் மோதல் கொள்ளாமல், அதனோடு இணைந்து இயங்கி வாழ்ந்த தமிழர் பண்பாட்டின் சிந்தனை முறை சிறப்பிடம் பெறுகிறது. இப்பண்பாட்டு மாந்தர், மலை, ஆறு, காடு, மண், விலங்குகள் உள்ளிட்ட இயற்கை முழுவதையும் தமது வாழ்க்கை வலையமைப்பின் பிரிக்க முடியாத பகுதிகளாகவே கண்டனர். இந்திய அறிவு மரபின் (IKS) சட்டகத்தில் இந்த இயற்கை மையப் பார்வை, வெறும் புறநிலை அனுபவ அறிவின் எல்லையை மீறி, அகநிலைத் தத்துவ விழிப்புணர்வாகவும் ஆன்மீகப் புரட்சியாகவும் உருவெடுத்தது.

இந்த ஆய்வின் குறிக்கோள், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் இயல்பாகவே அமைந்துள்ள சுற்றுச்சூழல் ஞானத்தையும், அதன் வெளிப்பாடுகளான இயற்கை வழிபாடு தொடர்பான நடைமுறைகளையும், ஒருங்கிணைந்த முறையில் ஆய்வு செய்வதாகும். மேலும், இவை எவ்வாறு இந்திய அறிவு மரபின் முக்கியமான, நுட்பமான அம்சமாக விளங்குகின்றன என்பதை முன்வைப்பதும் இதன் நோக்கமாகும். குறிப்பாக, சங்க இலக்கியங்களில் வெளிப்படும் ஐந்திணைச் சூழலமைப்புக் கோட்பாடு, பின்வந்த நூல்களில் காணப்படும் புறஇயல் சார்ந்த அறிவு, மற்றும் நாட்டுப்புற வாழ்வியலில் உயிர்ப்பாக நிலைத்திருக்கும் புனிதக் காடுகள், மர வழிபாடு போன்ற நடைமுறைகள் ஆகியவற்றின் வழியே இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது (சுப்பிரமணியன், 2015). இந்தப் பாரம்பரிய அறிவு மற்றும் நடைமுறைகள், நிலத்தடி நீர் மேலாண்மை, உயிரியல் பல்வகைமைப் பாதுகாப்பு, மண் வளர்ப்பு போன்ற தற்போதைய சூழலியல் சவால்களுக்கு மாற்று வழிகோலிகளை வழங்குவதன் மூலம் அவற்றின் சமகாலப் பொருத்தத்தையும் இந்த ஆய்வு சித்தரிக்க முயல்கிறது (பாலசுப்ரமணியன், 2018). இவ்வாய்வு, ஒரு பழமையான அறிவு மரபு எவ்வாறு ஒரு நிலையான எதிர்காலத்தை வடிவமைக்கப் பயன்படும் என்ற வினாவிற்கு விடை தேடும் முயற்சியாக அமைகின்றது.

Fig1: சூழல் காக்கும் தமிழ்மரபு

பண்டைய தமிழ் நூல்களிலிருந்து (ஐந்திணை) பெறப்பட்ட சூழலியல் அறிவு, ஒரு பெரிய ஆலமரமாக வளர்ந்து, மாசுபட்ட நவீன உலகிலிருந்து பூமியைப் பாதுகாக்கும் ஒரு பசுமைக் கவசமாகத் திகழ்கிறது என்பதை இப்படம் விளக்குகிறது.

2. இந்திய அறிவுமரபும் சுற்றுச்சூழல் சிந்தனையும்

இந்திய அறிவு மரபு (Indian Knowledge System - IKS) என்பது துணைக்கண்டம் வாழ்ந்த மக்களின், ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் திரட்டப்பட்டு, பரம்பரையாக வழிந்தடைந்து வரும் ஒரு ஒருங்கிணைந்த அறிவு வெளியாகும். இது வேதங்கள், உபநிடதங்கள், இதிகாச-புராணங்கள், சித்த-வைத்திய மரபுகள், பௌத்த-ஜைன தர்சனங்கள், மற்றும் பல்வேறு நாட்டுப்புற அறிவு ஓடைகள் ஆகியவற்றின் சங்கமமாக அமைகிறது (சாஸ்திரி, 2019). இம்மரபின் மையத்தில் அமைவது, பிரபஞ்சத்தின் அனைத்து உயிர்ப்புள்ள பொருட்களும், மனிதனும் இயற்கையும் இடையே நிலவும் அடிப்படை ஒற்றுமை மற்றும் இணைப்பு குறித்த எச்சரிப்புள்ள புரிதலாகும்.

இக்கொள்கையின் சாரமான வெளிப்பாடே பஞ்சபூதக் கோட்பாடு ஆகும். இக்கோட்பாட்டின்படி, இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் நிலம் (பிருதிவி), நீர் (அப்பு), தீ (அக்னி), காற்று (வாயு), வான் (ஆகாயம்) ஆகிய ஐந்து அடிப்படைத் தனிமங்களின் (பூதங்கள்) சேர்க்கையாலேயே ஆனது. இந்த ஐந்தும் மனித உடலின் கட்டமைப்பிலும், இயக்கத்திலும் உள்ளமைந்திருப்பதால், சூழலுக்கும் உடலுக்குமிடையே உள்ள வேற்றுமையற்றத் தொடர்பு உணரப்படுகிறது. இதன் விளைவாக, இயற்கையைச் சார்ந்த எந்தவொரு செயலும் (அழித்தல், மாசுபடுத்தல்) இறுதியில் மனிதனையே பாதிக்கும் என்ற ஆழமான அறிவியல்-தத்துவ உணர்வு உருவாகிறது (நாராயணன் & கிருஷ்ணன், 2021). இயற்கையின் ஒவ்வொரு கூறும் - ஒரு மரம், ஒரு நதி, ஒரு மலை - வெறும் பொருளல்ல; ஒரு சக்தி வாய்ந்த, உயிர்ப்புள்ள நிலைகொண்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

தமிழ்ப் பண்பாடு மற்றும் இலக்கிய மரபு, இந்தப் பரந்த இந்திய அறிவு மரபின் கட்டமைப்பிற்குள் ஆழமாக வேரூன்றியே அமைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தின் ஐந்திணைக் கோட்பாடு, ஒவ்வொரு திணையையும் (சூழலியல் மண்டலத்தை) ஓர் இயற்கைச் சக்தியுடன் (தெய்வத்துடன்) இணைத்தல், பஞ்சபூதக் கோட்பாட்டின் சமூக-கலாச்சாரப் பயன்பாடேயாகும். அகத்திணை இலக்கியங்கள் முழுவதும் காணப்படும் 'உலகம் உவப்ப' வாழ் வேண்டும் என்ற நெறிமுறை, இந்த ஒருமைப்பாட்டு உணர்வின் இலக்கிய வெளிப்பாடு. எனவே, இந்திய அறிவு மரபின் சுற்றுச்சூழல் சிந்தனை, தமிழரின் வாழ்வியலில் ஒரு தத்துவ அடித்தளம், சமூகக் கட்டுப்பாடு மற்றும் நடைமுறை வழிகாட்டியாக உருமாறி, இயற்கையோடு இசைந்து வாழும் ஒரு நிலையான வாழ்க்கை முறையை வளர்த்துவந்துள்ளது.

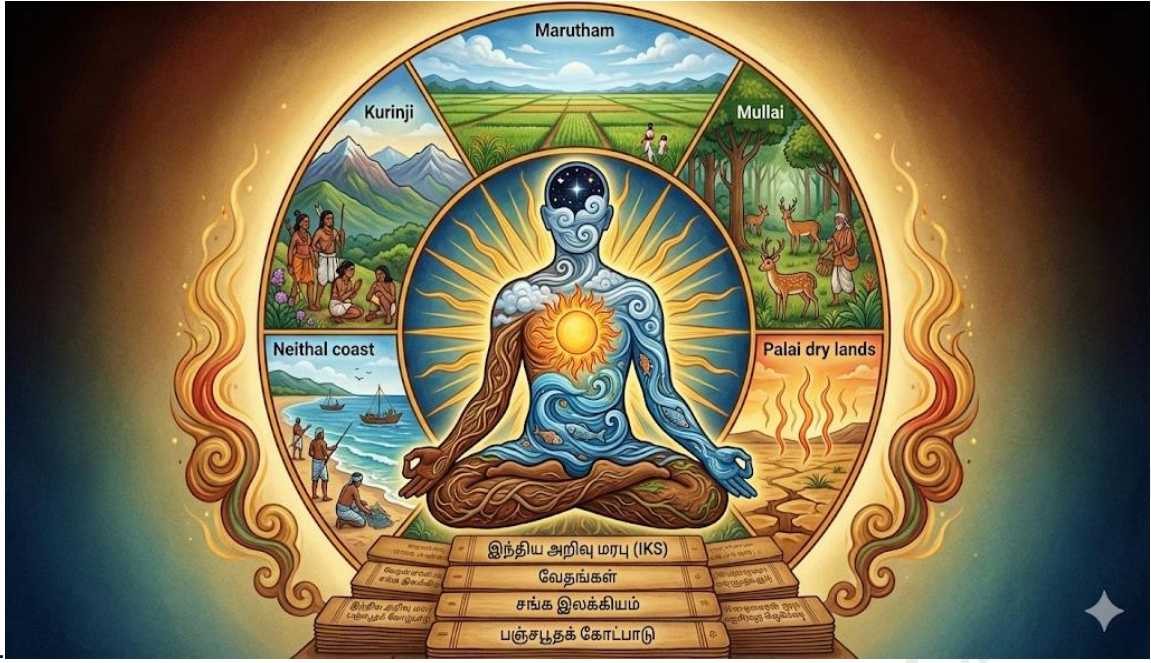

Fig2: ஐந்திணையும்பஞ்சபூதமும்: மனிதன்-இயற்கைஒருமை

இந்தப் படம், இந்திய அறிவு மரபு மற்றும் சங்க இலக்கியங்களின் அடிப்படையில், மனிதனும் இயற்கையும் பஞ்சபூதங்களால் (நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம்) ஆன ஒருங்கிணைந்த அமைப்பு என்பதை விளக்குகிறது. மையத்தில் உள்ள மனிதனைச் சுற்றியுள்ள ஐந்திணை நிலப்பரப்புகள் (குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை) இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வைக் குறிக்கின்றன.

3. சங்கஇலக்கியங்களில்சுற்றுச்சூழல்அறிவு

தமிழரின் சூழலியல் அறிவின் முதிர்ச்சியும் முறைமைப்படுத்தலும் சங்க இலக்கியங்களில் தெளிவாகப் பதிவாகியுள்ளன. சங்க இத்தொகை நூல்கள் வெறும் காதல், போர் பாடல்கள் மட்டுமல்ல; தமிழகத்தின் பல்வேறு புவிசார் மண்டலங்களில் மனிதன் இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்வதற்கான ஒரு சிக்கலான, நுட்பமான 'வாழ்வியல் வரைபடத்தை' (Blueprint for Living) வழங்குகின்றன. இந்த வரைபடமே ஐந்திணைக் கோட்பாடு ஆகும். குறிஞ்சி (மலைநிலம்), முல்லை (காடும்குறுநிலமும்), மருதம் (சமவெளி வேளாண் நிலம்), நெய்தல் (கடலோரம்), பாலை (வறண்ட நிலம்) ஆகிய இந்த ஐந்தும் வெவ்வேறு சுற்றுச்சூழல் மண்டலங்களை (Ecological Zones) அடையாளம் காட்டுகின்றன (சுப்பிரமணியன், 1995).

ஒவ்வொரு திணையும் அதன் சொந்த, தனித்த நிலவியல், தாவர வளம், விலங்கு வளம், காலநிலை, மக்களின் பணி, உணவு முறை, கலாச்சார நடைமுறைகள் மற்றும் குறிப்பிட்ட மனநிலை (மேகநிலை, முல்லை-இன்பம் போன்றவை) ஆகியவற்றால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, மருத நிலத்தில் நீர் மேலாண்மை (ஏரி, கால்வாய்கள்), நிலத்தின் வளத்தைப் பேணும் உரமிடும் முறைகள், பல பயிர் சாகுபடி, கூட்டுக் கட்டுப்பாடுகள் போன்ற நிலையான வேளாண் அறிவு நுட்பங்கள் விளங்குகின்றன. இது மனித வாழ்வு சூழலியல் அமைப்புகளை முழுமையாகச் சார்ந்துள்ளது என்பதை வலியுறுத்துகிறது (காசியப்பன், 2002).

அதேபோல், குறிஞ்சி நிலத்தில் மலையுச்சி, சரிவுகள், ஆறுகள், வனவிலங்குகள், குறிப்பிட்ட மரங்கள் மற்றும் மூலிகைகள் குறித்த அறிவு, நெய்தல் நிலத்தில் கடல் நீரோட்டம், மீன் வகைகள், உப்பள மேலாண்மை, கடல் சார்ந்த வாழ்வாதாரங்கள் பற்றிய அறிவு, மற்றும் பாலை நிலத்தில் நீர் சேமிப்பு, வறட்சியைத் தாங்கும் தாவரங்கள் பற்றிய அறிவு ஆகியவை வளர்ச்சியடைந்திருந்தன. இத்தகைய விரிவான வகைப்பாடும், ஒவ்வொரு மண்டலத்தின் நுட்பமான விளக்கமும், சங்ககால சமூகம் இயற்கையை ஒரு முழுமையான, தொடர்புடைய அமைப்பாக (Holistic, Interrelated System) உணர்ந்ததை நிரூபிக்கின்றன. இந்த அறிவு சூழலைப் பயன்படுத்தும் முறையை மட்டுமல்ல, அதைப் பாதுகாப்பதற்கான கலாச்சார-சமூகத் தடங்களையும் உருவாக்கியது.

Fig3: ஐந்திணை: தமிழரின் வாழ்வியல் வரைபடம்

இந்தப் படங்கள் சங்க இலக்கியத்தின் ஐந்திணைக் கோட்பாடு மற்றும் இந்திய அறிவு மரபின் (IKS) பஞ்சபூதக் கொள்கை சார்ந்த தமிழரின் ஆழமான சூழலியல் ஞானத்தை விளக்குகின்றன. மனிதன் இயற்கையின் ஐந்து நிலங்களோடும் (குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை) பிரிக்க முடியாதபடி இணைந்துள்ளான் என்பதை இவை காட்டுகின்றன. இந்தப் பாரம்பரிய அறிவு, நவீன உலகைக் காத்து, இயற்கையோடு இணைந்த நிலையான வாழ்வியலுக்கான வழிகாட்டியாக அமைகிறது.

4. இயற்கை வழிபாடு: தெய்வீகமாக்கப்பட்ட சூழல் பாதுகாப்பு

தமிழ்ப் பண்பாட்டில், இயற்கை வழிபாடு என்பது ஒரு ஆழமான சூழலியல் பாதுகாப்பு உத்தியாக விளங்குகிறது. இது வெறும் மதச்சடங்குகளின் தொகுப்பு அல்ல; மாறாக, இயற்கை வளங்களைப் பேணும் ஒரு சமூகப் பொறிமுறையாக (Social Mechanism) செயல்பட்டது. இந்த மரபு, இயற்கையின் முக்கிய கூறுகளைத் தெய்வீகத் தன்மையால் சூட்டி, அவற்றை அழிக்கும் எந்தச் செயலையும் சமூக-மதக் குற்றமாக மாற்றியமைத்தது (சேதுராமன், 2016).

மரங்களுக்கான 'காவல்மர' வழிபாடு இதன் தெளிவான எடுத்துக்காட்டு. ஆலமரம், அரசமரம், வேப்பமரம், வன்னிமரம் போன்றவை குறிப்பிட்ட தெய்வங்களின் வாழ்விடமாகக் கருதப்பட்டு, அவற்றை

வெட்டுவதைத் தவிர்க்கும் வகையில் சமூக ஒப்புதல் உருவாக்கப்பட்டது. நீர் ஆதாரங்களைப் பாதுகாக்க 'நாகப்படித்துறை' வழிபாடு நீர்நிலைகளையும், அவற்றின் சுற்றுச்சூழலையும் தூய்மையாக வைத்திருக்க உதவியது. ஆறுகள் 'அம்மன்' (காவிரி அம்மன், தாமிரபரணி அம்மன்) என்றும், மலைகள் 'மலைத்தெய்வம்' அல்லது 'முருகன்' என்றும் தெய்வீகப்படுத்தப்பட்டன. இத்தகைய இணைப்புகள், இயற்கைக் கூறுகளைச் சேதப்படுத்துவது தெய்வத்தைக் கோபுறுத்தும் பாவச்செயலாக (Sin) மனப்பாங்கை விதைத்தன (பார்த்தசாரதி, 2019).

இந்த முறை, சட்டம் அல்லது அரசு கட்டளைகளுக்குப் பதிலாக, உள்நாட்டில் ஏற்படுத்தப்பட்ட சமூகக் கட்டுப்பாட்டை (Internalized Social Control) நம்பியது. ஒரு மரத்தை வெட்டுவதற்கு முன், அதன் 'தெய்வீகத்தன்மை' பற்றிய அச்சம் சமூக உறுப்பினரின் மனதில் தடையாக நின்றது. இவ்வாறு, சுற்றுச்சூழல் ஒழுக்கம் (Environmental Ethics) சமூக ஒழுக்கத்தின் (Social Morality) அங்கமாக மாறியது. இந்திய அறிவு மரபின் (IKS) பார்வையில், இது 'தர்மம்' என்ற பெருங்கருத்தின் நடைமுறை வெளிப்பாடாகும். பிரபஞ்சத்தின் இயற்கை விதிகளுடன் (ஆதார தர்மம்) இணங்கி, சூழல் மீதான கடப்பாட்டை (கிரியா தர்மம்) நிறைவேற்றுவதே இந்த வழிபாட்டு மரபுகளின் அடிப்படை நோக்கமாக இருந்தது. எனவே, இயற்கை வழிபாடு என்பது சூழலைப் பாதுகாப்பதற்கான ஒரு பழமையான, ஆனால் மிகவும் நுட்பமான கலாச்சாரத் தொழில்நுட்பமாக (Cultural Technology) செயல்பட்டது.

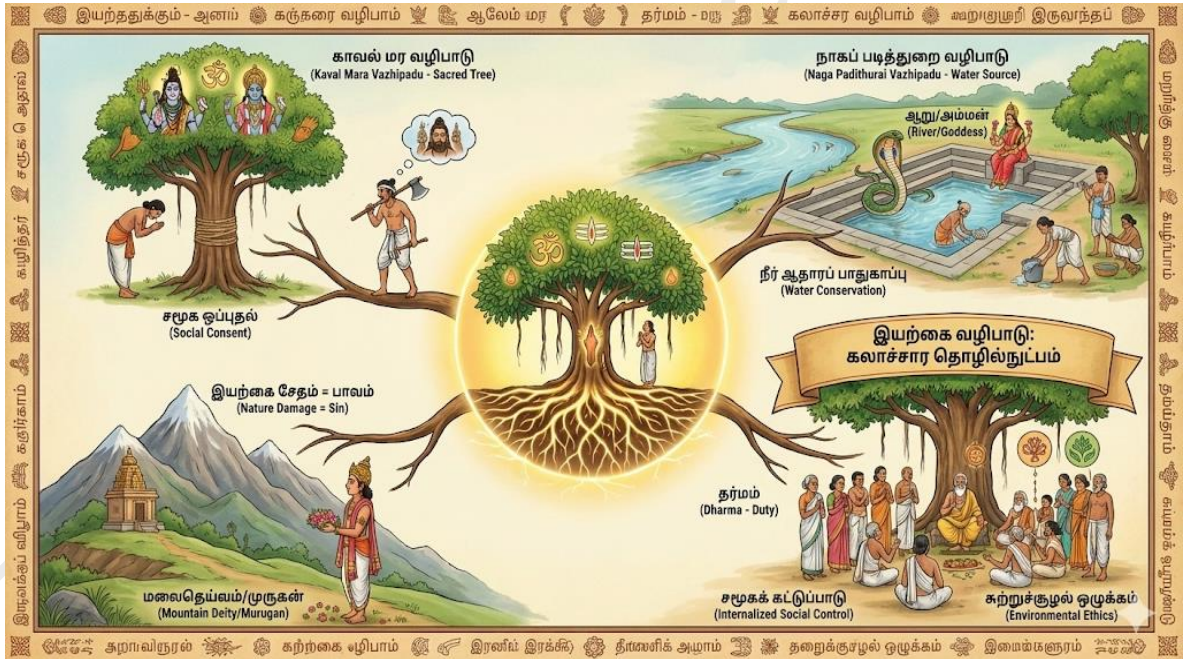

Fig4: பழந்தமிழரின் சூழலியல் அறிவும் வாழ்வியல் முறைகளும்

இப்படம், தமிழர்களின் இயற்கை வழிபாட்டு முறைகளான காவல்மரம், நாகப்படித்துறை மற்றும் மலைத்தெய்வ வழிபாடு ஆகியவை எவ்வாறு சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் சமூக ஒழுக்கத்திற்கான 'கலாச்சாரத் தொழில்நுட்பமாக' (Cultural Technology) விளங்கின என்பதை விளக்குகிறது.

5. நாட்டார் மரபுகளிலும் சித்தர் சிந்தனையிலும் இயற்கை

தமிழ்ச்சூழலியல் அறிவின் அடுத்த நிலைக்கட்டம், அறிவுசார் நுட்பம் மிக்க சித்தர் மரபுகளிலும், அன்றாட வாழ்வின் பகுதியாக இயற்கையோடு இரண்டறக் கலந்த நாட்டார் மரபுகளிலும்

காணப்படுகிறது. இவை இரண்டும் சங்க இலக்கியத்தின் கட்டமைப்பான அறிவை, நடைமுறை வாழ்வியலாகவும், ஆன்மீக விழிப்புணர்வாகவும் மாற்றியமைத்தன.

சித்தர்களின் கருத்துலகில், பிரபஞ்சம் (மேக்ரோகாஸம்) மற்றும் மனித உடல் (மைக்ரோகாஸம்) ஆகிய இரண்டும் ஒரே ஐம்பூதக் கூறுகளால் ஆனவை என்ற அடிப்படை அறிவியல் உண்மை ஒரு முழுமையான தத்துவமாக உருப்பெற்றது. 'உலகம் அளந்தான்' என்ற சித்தர் வாக்கு, உடலின் உள்ளுறுப்புகளையும், நாடிகளையும், வாயுக்களையும் வைத்து பிரபஞ்ச இயக்கங்களை அறிய முடியும் என்ற கோட்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது (கண்ணப்பமுதலியார், 2014). இந்த ஒருமைப்பாடு, இயற்கையின் சக்திகளுடன் (சூரியன், சந்திரன், கோள்கள்) இணக்கமாக வாழ்வதையே ஆரோக்கியத்தின் முதன்மை நிபந்தனையாகக் கொள்ள வழிவகுத்தது.

இக்கோட்பாட்டின் நடைமுறைப் பயன்பாடே சித்த மருத்துவமும், மூலிகை அறிவுச் செழுமையுமாகும். சித்தர்கள் நோயை, உடலின் உள்ளும் வெளியேயும் உள்ள இயற்கைச் சமநிலை (வாத-பித்த-கபம்) குலைவாகக் கண்டனர். எனவே, நோய் தீர்க்க மரம், செடி, கொடி, கனிமங்கள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்திய அவர்களது முறை, இயற்கை வளத்தை அதன் முழுத் தன்மையில் புரிந்துகொண்டு, மீட்டுருவாக்கம் செய்யும் ஒரு நிலையான (Sustainable) அணுகுமுறையாகும். இது சுற்றுச்சூழலைப் பயன்படுத்துவதோடு, மீளுருவாக்கம் செய்யவும் கற்றுக் கொடுக்கிறது.

நாட்டார் மரபுகள் இந்த உயர் தத்துவத்தை தண்ணீர்த் தெப்பம் போல், எளிய மக்களின் வாழ்வில் மிதக்க வைத்தன. கிராம தேவதைகளான ஐயனார், கருப்பசாமி, மதுரைவீரன் ஆகியோர் பெரும்பாலும் காட்டையோ, குறிப்பிட்ட மரத்தையோ, நீர்நிலையையோ காவல் தெய்வங்களாகக் கொண்டிருந்தனர். 'வேலன் பூசை', 'காட்டுப் பிள்ளையார்' போன்ற வழிபாடுகள் இயற்கையின் பயங்கரமான அல்லது உதவும் தன்மைகளை அங்கீகரித்து, அவற்றோடு சமரசம் செய்து கொள்ளும் மனித முயற்சியைக் குறிக்கின்றன. இந்த வழிபாடுகள் அனைத்தும், மனிதனை இயற்கையின் மையத்தில் வைக்காமல், அதன் ஒரு பகுதியாகவும், அதைச் சார்ந்தவனாகவும் கருதும் பாரம்பரிய சூழலியல் உணர்வை வலியுறுத்துகின்றன (செல்லப்பன், 2017). இவ்வாறு, சித்தர் அறிவியலும் நாட்டார் நம்பிக்கைகளும், மனிதனின் உடல், மனம், சுற்றுச்சூழல் ஆகிய மூன்றின் சமநிலையையும் ஒருங்கிணைப்பையும் நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரே அறிவு வலையமைப்பின் இரு பக்கங்களாக அமைகின்றன.

Fig5: சித்த மற்றும் நாட்டார் மரபுகளில் ஒருங்கிணைந்த சூழலியல் அறிவு

இந்தப் படம், சித்தர் மரபும் நாட்டார் மரபும் மனித-இயற்கை சமநிலையை வலியுறுத்தும் ஒரு ஒருங்கிணைந்த அறிவு வலையமைப்பின் இரு பக்கங்கள் என்பதை விளக்குகிறது. சித்தர் மரபில் தியானம் மற்றும் மூலிகை அறிவு மூலமும், நாட்டார் மரபில் காவல் தெய்வ வழிபாடு மூலமும் சூழலியல் உணர்வு பேணப்படுவதை காட்சிப்படுத்துகிறது.

6. சமகால சுற்றுச்சூழல் சிக்கல்களும் பாரம்பரிய அறிவின் அவசியமும்

நவீன தொழில்மயமான வளர்ச்சிக் கோட்பாடுகள், இயற்கையை ஒரு முழுமையான அமைப்பாகப் பார்க்காமல், பிரித்தெடுக்கப்பட வேண்டிய வளங்களின் களஞ்சியமாக மட்டுமே கருதியது. இதன் விளைவாக, காலநிலை மாற்றம், மண் வளர்ச்சி குன்றல், நன்னீர் ஆதாரங்கள் வறட்சி, உயிரியல் பல்வகைமை அழிவு போன்ற ஆழமான சூழலியல் நெருக்கடிகள் உருவாகியுள்ளன. இத்தகைய சூழ்நிலையில், தமிழ்ப் பாரம்பரிய அறிவின் சூழலியல் கோட்பாடுகள் வெறும் வரலாற்று ஆர்வமல்ல, நிலையான எதிர்காலத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான வழிகாட்டும் கொள்கைகளாக மீண்டும் பொருத்தமாகின்றன (செல்வராஜ், 2021).

தமிழ்ச் சிந்தனையின் மையக்கருத்து, "வளர்ச்சி" (Development) என்பது இயற்கையை வெல்லுதல் அல்லது அடக்குதல் அல்ல; மாறாக, அதன் சுழற்சிகள் மற்றும் விதிகளுடன் இணக்கமாக இயங்கி, ஒரு நிலையான சமநிலையை (Sustainable Equilibrium) அடைவதே ஆகும். சங்க இலக்கிய ஐந்திணை அமைப்பும், இயற்கை வழிபாட்டு மரபுகளும், சித்தர்களின் மைக்ரோகாஸம்-மேக்ரோகாஸம் ஒருமைப்பாடும், இந்த 'இணக்க வளர்ச்சி' (Harmonious Development) கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. எடுத்துக்காட்டாக, நீர்ப் பற்றாக்குறைச் சிக்கலுக்கு, நவீன நீர்த் தொழில்நுட்பங்களுடன் பழைய ஏரி-கண்மாய்-வடிகால் வலையமைப்புகளின் சீரமைப்பு, மற்றும் நீர்நிலைகளைத் தெய்வீகமாக்கும் சமூக-கலாச்சாரப் பாதுகாப்பு நடைமுறைகள் ஒருங்கிணைந்த தீர்வை வழங்க முடியும் (நடராஜன், 2020).

இந்திய அறிவு மரபின் (IKS) பார்வையில், இது 'பரிணாம வளர்ச்சி'யை (Evolutionary Progress) விட 'சமநிலை நிலைநிறுத்தல்' (Homeostasis) முக்கியமானதாகக் கொள்கிறது. உதாரணமாக, ஒற்றைப்பயிர்ச் சாகுபடி (Monocropping) முறையால் ஏற்படும் மண் அரிப்பு மற்றும் உயிர்ப்பல்வகைமை குறைவு போன்ற பிரச்சினைகளுக்கு, பாரம்பரிய 'நெல் + பயிறு' சேர்ப்புச் சாகுபடி (Mixed Cropping) அல்லது மரம்-பயிர் இணைப்பு முறை (Agroforestry) போன்றவை சுற்றுச்சூழல் ரீதியாக நிலையான மாற்றுகளை வழங்குகின்றன.

எனவே, சமகாலச் சூழலியல் கொள்கைகள் மற்றும் தொழில்நுட்பங்களுடன் பாரம்பரிய அறிவை இணைப்பது அவசியமாகிறது. இந்த ஒருங்கிணைப்பு, புதிய சூழலியல் நெறிமுறைகள் (Eco-ethics) உருவாக்கத்திற்கு வழிவகுக்கும். நவீன அறிவியல் துல்லியத்தையும், பாரம்பரிய அறிவின் முழுமைப்பார்வை (Holism) மற்றும் சமூக ஒத்துழைப்பு அடிப்படைகளையும் இணைக்கும் ஒரு 'இருகரம் அறிவியல்' (Two-eyed Seeing Approach) மூலமே உண்மையான நிலைத்தன்மையை அடைய முடியும்.

Fig6: சூழலியல் மீட்பு: நவீன-பாரம்பரிய அறிவின் சங்கமம்

நவீனத் தொழில்மயமாக்கல் இயற்கையைச் சுரண்டி அழிப்பதையும், தமிழ்ப் பாரம்பரிய அறிவு இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வைப் போற்றுவதையும் இப்படம் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறது. இவ்விரண்டின் சிறப்புகளையும் இணைக்கும் 'இருகரம் அறிவியல்' பார்வையே நிலையான சூழலியல் எதிர்காலத்திற்கான வழியாக முன்வைக்கப்படுகிறது.

7. முடிவுரை

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சுற்றுச்சூழல் சிந்தனை, ஓர் உயிர்ப்புள்ள மரபாக, இன்றுவரை தொடர்கிறது. இதன் மையத்தில் அமைவது, சுற்றுச்சூழல் அறிவும் இயற்கை வழிபாடும் இடையேயான பிரிக்க முடியாத இணைப்பே ஆகும். சூழல் அறிவு ஆன்மீகப் போற்றுதலாகவும், போற்றுதல் ஒரு நுட்பமான பாதுகாப்பு உத்தியாகவும் மாற்றமடைந்த இந்த ஒருமைப்பாடு, இந்திய அறிவு மரபின் அடிப்படைத் தத்துவமான 'மனிதன்-இயற்கை ஒருமை'யை நடைமுறை வாழ்வில் நிலைநாட்டியது.

இம்மரபு, சங்க இலக்கியங்களின் ஐந்திணைச் சூழலியல் வகைப்பாட்டில் இருந்து, சித்தர்களின் பிரபஞ்ச-உடல் ஒருமைப்பாட்டுக் கோட்பாடு வழியாக, இன்றைய நாட்டார் வழிபாட்டு மரபுகள் வரை தொடர்ச்சியான ஒரு அறிவு ஓட்டமாக உள்ளது. ஒவ்வொரு கட்டமும், மனிதன் இயற்கையின் மேலாதிக்கம் செலுத்தும் படையல்ல, அதன் ஒரு பகுதியாகவும், அதன் விதிகளுக்கு உட்பட்டும் வாழ வேண்டிய ஒரு உயிரினம் என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

காலநிலை மாற்றம், உயிர் பல்வகைமைச் சீர்கேடு போன்ற சமகால நெருக்கடிகள், இந்தப் பாரம்பரிய உணர்வின் முக்கியத்துவத்தை வலுப்படுத்துகின்றன. இயற்கையை ஒரு 'வளம்' என்ற குறுகிய கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் நவீன அணுகுமுறைக்கு, 'தெய்வீகத் துணை' என்ற பரந்த கலாச்சாரப் பார்வை ஒரு சீரான மாற்று வழியை வழங்குகிறது.

எனவே, இந்தப் பழமையான ஆனால் என்றும் பொருத்தமான அறிவை வெறும் கடந்த காலத்தின் நினைவுச் சின்னமாகக் கருதாமல், எதிர்காலத்தை வடிவமைக்கும் ஒரு இயங்கும் கருவியாக மீட்டெடுப்பது காலத்தின் தேவையாகும். இதற்கு மூன்று நிலைகளில் தொடர்ச்சியான செயல்பாடு தேவை: முதலாவதாக, பாடல், வழக்கு, நடைமுறை எனச் சிதறிக் கிடக்கும் இந்த அறிவை முறையாக ஆவணப்படுத்துதல்; இரண்டாவதாக, இதைப் பள்ளி-கல்லூரிப் பாடத்திட்டங்கள் மூலம் அடுத்த தலைமுறைக்கு ஊட்டுதல்; மூன்றாவதாக, நீர் மேலாண்மை, வனப் பாதுகாப்பு, நிலையான வேளாண்மை போன்ற தற்காலக் கொள்கைகளில் இக்கருத்துக்களை ஒருங்கிணைத்தல்.

இறுதியாக, தமிழர் பாரம்பரியச் சூழலியல் ஞானத்தைப் பேணுவது என்பது ஒரு கலாச்சாரக் கடமை மட்டுமின்றி, ஒரு சூழலியல் அவசியமும் ஆகும். வரலாற்று வேரிலிருந்து எதிர்காலக் கனிகளைப் பெற, இந்திய அறிவு மரபின் இந்த உயிரோட்டமிக்க கிளையைக் காப்பதும், வளர்த்தெடுப்பதும் நமது கூட்டுக் கடப்பாடாக இருத்தல் வேண்டும்.

8. Reference

1. சுப்பிரமணியன், ச. (2015). *தமிழ்இலக்கியத்தில்சுற்றுச்சூழல்எண்ணக்கருக்கள்*. சென்னை: மெய்யப்பன்பதிப்பகம்.
2. பாலசுப்ரமணியன், க. (2018). *பாரம்பரியச்சுற்றுச்சூழல்அறிவுமற்றும்நிலையானவாழ்வியல்: தமிழ்நாட்டுநடைமுறைகள்*. *இந்தியஅறிவுமரபுகள்இதழ்*, 2(1), 45-62.
3. சாஸ்திரி, வி. (2019). *இந்தியஅறிவுமரபுகள்: ஒருமுகவுரை*. டெல்லி: இந்தியஅறிவுமுறைமைகள்மையம்.
4. நாராயணன், எம்., & கிருஷ்ணன், ஜே. (2021). *பாரம்பரியஇந்தியசிந்தனையில்சுற்றுச்சூழல்நெறிமுறைகள்*. *சூழலியல்மற்றும்பாரம்பரியஅறிவுஇதழ்*, 5(2), 112-130.
5. சுப்பிரமணியன், சி. (1995). *சங்கஇலக்கியத்தில்இயற்கை*. சென்னை: சைவசித்தாந்தநூற்பதிப்புக்கழகம்.

6. காசியப்பன், கே. (2002). *தமிழர்வேளாண்மைஅறிவியல்: ஒருவரலாற்றுப்பார்வை*. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.
7. சேதுராமன், ரா. (2016). *நாட்டுப்புறசமயங்களும்சுற்றுச்சூழல்பாதுகாப்பும்*. சென்னை: நாட்டுப்புறஅறிவியல்ஆய்வுமையம்.
8. பார்த்தசாரதி, கே. (2019). *தமிழரின்தெய்வீகஇயற்கை: ஒருசூழலியல்வாசிப்பு*. தமிழ்ப்பண்பாடுஇதழ், 42(3), 89-105.
9. கண்ணப்பமுதலியார், ரா. (2014). *சித்தமருத்துவத்தின்தத்துவஅடிப்படைகள்*. சென்னை: தமிழ்ப்புத்தகாலயம்.
10. செல்லப்பன், ந. (2017). *நாட்டார்வழிபாடும்சுற்றுச்சூழல்பாதுகாப்பும்*. நாட்டாரியல்ஆய்விதழ், 10(2), 34-50.
11. செல்வராஜ், எம். (2021). *நிலைத்தன்மைக்கானபாரம்பரியஅறிவு: தமிழ்நாட்டுவழக்கங்கள்*. தமிழர்அறிவியல்இதழ், 15(4), 23-41.
12. நடராஜன், வி. (2020). *பாரம்பரியநீர்மேலாண்மைமுறைகளும்சமகாலசவால்களும்*. சென்னை: சூழலியல்அறக்கட்டளை.

References

1. Balasubramanian, K. "Traditional Environmental Knowledge and Sustainable Living: Practices of Tamil Nadu." *Journal of Indian Knowledge Traditions*, vol. 2, no. 1, 2018, pp. 45-62.
2. Chelappan, N. "Folk Worship and Environmental Protection." *Journal of Folklore Studies*, vol. 10, no. 2, 2017, pp. 34-50.
3. Kannappa Mudaliar, R. *Philosophical Foundations of Siddha Medicine*. Tamil Puthakalayam, 2014.
4. Kasiappan, K. *Tamil Agricultural Science: A Historical Perspective*. Tamil University, 2002.
5. Narayanan, M., and J. Krishnan. "Environmental Ethics in Traditional Indian Thought." *Journal of Ecology and Traditional Knowledge*, vol. 5, no. 2, 2021, pp. 112-130.
6. Natarajan, V. *Traditional Water Management Methods and Contemporary Challenges*. Environmental Foundation, 2020.
7. Parthasarathy, K. "Divine Nature of Tamils: An Ecological Reading." *Journal of Tamil Culture*, vol. 42, no. 3, 2019, pp. 89-105.
8. Sastri, V. *Indian Knowledge Traditions: An Introduction*. Center for Indian Knowledge Systems, 2019.
9. Selvaraj, M. "Traditional Knowledge for Sustainability: Practices of Tamil Nadu." *Journal of Tamil Science*, vol. 15, no. 4, 2021, pp. 23-41.
10. Sethuraman, R. *Folk Religions and Environmental Protection*. Folk Science Research Center, 2016.
11. Subramanian, C. *Nature in Sangam Literature*. Saiva Sidhanta Noorpathippu Kazhagam, 1995.
12. Subramanian, S. *Environmental Concepts in Tamil Literature*. Meiyappan Pathippagam, 2015.

Copyright Holder:

© Author(s) (2026).

First Publication Right:

© Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies

This article is under:

